

Cirkevné ťaženie proti Katarom

Oblasť Languedocu, od Loiry k Pyrenejam a až k Aragonu smerom na juh, a na východ k Rhone, mala v jedenástom a dvanástom storočí najvyvinutejšiu kultúru západnej Európy. Plodná zem a priaznivé počasie spríjemňovali život miestnemu obyvateľstvu. Rieky Rhone a Garonne sprostredkovali dôležitú medzinárodnú prepravu, ktorej sa zúčastňovalo množstvo križiakov v spojení s Východom, čím sa výdatne podporovali miestne remeslá a obchod. Najväčší rozkvet nastal, keď sa po dobytí Španielska Moslimami, do oblasti dostal vplyv arabskej kultúry. Vo väčších mestách sa založili školy medicíny, matematiky a astrológie, pre ktoré bolo možné získať arabské štipendiá. Židia neboli vylúčení z verejného života a obyvateľstvo si ich vysoko vážilo ako lekárov a učiteľov. Katolícka cirkev stratila svoje výlučné postavenie čo sa týkalo vedomostí a postupne strácala svoj vplyv v Languedocu.

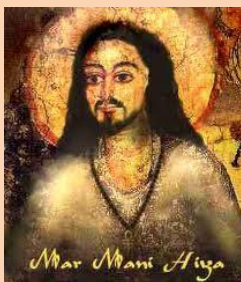

Bohatstvo cirkevných rádov, spolu s obmedzenosťou katolíckych biskupov viedli k tomu, že šľachta nimi opovrhovala, zatiaľ čo obvinila cirkev zo samofúbsosti a z nedostatku záujmu o chudobných. Rádových kazateľov vlastná cirkev ponechala napospas chudobe. Nevzdelaní k bodu negramotnosti, si títo ťažko vedeli získať úctu. V porovnaní s nimi, vystupovanie Katarov bolo veľmi odlišné. Katari s ľahkosťou predkladali svoje učenia a neúnavne pomáhali každému, kto sa ocitol v núdzi. Zato sa im dostalo oddanosti šľachty rovnako, ako aj jednoduchých ľudí. Stali sa známymi pod menom „dobrí ľudia“. Kým si vodcovia katolíckej cirkvi uvedomili silu katarského hnutia, už bolo neskoro na to, aby sa dalo zastaviť. Skôr či neskôr muselo prísť ku konfrontácii, lebo žiadne vyjadrenia viery nemohli byť natoľko v priamom protiklade jedna s druhou, ako bola katolícka dogma oproti učeniu Katarov.

Heretikov označovali rôznymi menami. V roku 1165 sa katarské hnutie prerokovávalo na cirkevnom koncile v Languedockom meste Albi. Z toho dôvodu, alebo aj preto, že Albi naďalej ostalo jedným z katarských stredísk, ich často nazývali Albigéncami. Nie zriedkavo ich tiež označovali, alebo spájali s menami skorších heréz, ako Arianistov, Marcionistov a Manicheistov.

Výrazný vplyv perzských Manicheistov na Katarov prostredníctvom bulharských Bogomilov je istý. Deodat Roche vo svojej rozprave *Cahiers d'Etudes Cathars* poukazuje na to, že gnosticizmus a manicheizmus sa vzájomne podmieňovali a že manicheistické učenie ovplyvnilo kresťanské myslenie. Otvorení Manicheisti, ktorí sa rozšírili v Európe a v Ázii a dostali sa aj do Číny, sa v dôsledku prenasledovania vytrácali. Paulikiáni, ktorých možno označiť ako manicheisticko- kresťanskú skupinu, prežili v malej Ázii a v Arménii až do roku 872, kedy ich Gréci vyhostili na Balkánsky polostrov. Tu sa rozrástli do organizácie, ktorej členovia sa neskôr stali Katarmi.

Mani a jeho vplyv

Zakladateľ manicheizmu, Mani, pochádzal z južnej Mezopotámie; narodil sa pravdepodobne 14. apríla roku 216 AD, v oblasti Seleucia-Ctesifon pri Tigrise, perzskom hlavnom meste. Predpokladá sa, že jeho rodičia mali iránsky šľachtický pôvod, jeho matka mohla dokonca pochádzať z Partského kráľovského rodu. Keď mal dvanásť rokov, približne v rokoch 228/29, sa Manimu udialo jeho prvé zjavenie, v ktorom sa mu jeho „druhá polovica“, jeho „dvojča“, jeho „partner“, alebo jeho „spoločník“ zjavil a ubezpečil ho, že ho bude trvale chrániť, a že mu bude pomáhať. Mani v tom neskôr videl zjavenie „utešiteľa“ alebo „Ducha Svätého“, ktorý mu odhalil „tajomstvá“ svojho učenia.

Keď mal Mani 24 rokov, v deň korunovácie kráľa Šapura tohto oslovil, a predstavil sa mu ako duchovný vodca. S vývinom kresťanstva, Mani čoraz viac prehľboval svoje učenie, aby boli jeho nasledovníci dobre pripravení na predloženie nového poznania svetu.

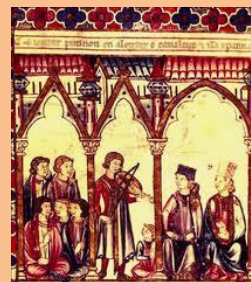
Keď kráľ Šapur videl, že sa mu ohrozovala štátna viera, odsúdil Maniho na smrť. Mani najprv ušiel na hrad Arabion, a potom do Kajaku v Mezopotámii. Tu sa stretol s kresťanským biskupom Archelaom, s ktorým viedol polemiku o kresťanskej dogme; Mani odmietol prijať biskupovu dogmu a bohoslovecký koncil ho vylúčil z viery. Opäť bol prinútený zachrániť si život útekom, tento krát do Katai v Číne, a všade založil manicheistické komunity.

Keď sa po smrti kráľa Šapura Mani vrátil do perzského hlavného mesta, udiali sa mu mnohé záhadné skúsenosti. Mani bol mimoriadne úspešným spirituálnym vodcom, a súčasne bol ľudskou bytosťou s mnohonásobnými schopnosťami, umelec a maliar. No u nasledovníka kráľa Šapura, jeho syna Barama, bol rovnako nevítaným, ako bol aj u jeho otca. Tento ho dal predvolať pred združenie perzských kňazov a učencov, ktorí žiadali, aby sa Mani vzdal svojho učenia. Keď odmietol, odsúdili ho na smrť. Po tom, čo mu odťali hlavu, jeho kožu naplnili vzácnymi bylinami a pre výstrahu ju pribili v polohe ukrižovaného, pred bránami Ghondi-Šapur.

Na to, aby sme pochopili manicheizmus a jeho prístup k silám zla v človeku a vo svete, zväčša závisíme na písomnostiach odporcov manicheizmu, hlavne Svätého Augustína, otca cirkvi. Augustínova opozícia vychádzala z toho, že Augustín sám v sebe nedokázal prekonať temné sily. Manicheisti verili, že v priebehu množstva životov na Zemi v Duši víťazí prvok svetla nad temnom, v rámci procesu jej postupnej transformácie. Človek sa časom stáva spolubojovníkom na strane kráľa svetla, proti vládcovi temna.

Nikéas (Nicetas), bulharský mystik, ktorý niekoľko krát prešiel južným Francúzskom, pravdepodobne dal podnet k založeniu novej cirkvi vo Saint-Felix de Caraman, zatiaľ čo zveril určitým mužom, uznaným byť čistého srdca knihu, v ktorej bolo zakotvené učenie. Nevie sa o ňom viac, ako že jeho návšteva zanechala hlboký dojem, a po jeho odchode na Sicíliu, sa katarstvo v oblasti šírilo.

Katari boli súčasťou hnutia „chudobných“, ktoré jestvovalo už nejaký čas. Ich snaženie sa sústredilo na samopoznávanie a na získanie odpovedí priamo od Boha. Preto Katari nevideli hodnotu v bohatstve, ktoré patrilo nie k vnútornému, ale k vonkajšiemu svetu. Trubadúri si vážili ego ako výsledok samopoznania. Hodnoty obsiahnuté v ege sa museli uplatniť na to, aby sa človek samouskutočnil. Teda Katari predstavovali viac cestu do vnútornej hĺbky Duše, zatiaľ čo trubadúri sa prejavovali viac navonok.

Katarstvo spolu s trubadúri, sa ruka v ruke rýchle šírili cez južné Francúzsko. Katarstvo vyžarovalo predtým nepoznanú silu a čistotu. Túžba byť jeho súčasťou sa zmocňovala všetkých tých, ktorých sa dotklo. Vývoj však vážne ohrozil materialistickú cirkev pápeža. Inocent III si to uvedomil, a vyslal niekoľko svojich legátov do južného Francúzska. Títo sa vybrali do mesta Toulouse, ktoré bolo hlavným strediskom Katarov. Pripravoval sa veľký úder, ktorý priniesie juhu utrpenie a teror.

Princíp katarstva vychádzal z učenia o reinkarnácii a Katari rozpoznali tiež princíp ženskosti vo viere. Kazatelia a učители katarskej kongregácie boli oboch pohlaví. Katari odmietli ortodoxnú katolícku cirkev, ktorej hodnosti neuznávali, ako ani žiadnych iných vysvätených zasahovačov do vzťahu medzi človekom a Bohom. Jadrom tohto prístupu bol gnosticizmus – odmietanie „viery“, prinajmenšom tak, ako cirkev na nej trvala. Namiesto viery, ktorú považovali byť z druhej ruky, Katari trvali na osobnom poznaní o Bohu, prostredníctvom vlastných skúseností, teda z prvej ruky.

V Čiernej Hore, neďaleko Carcassone, sa objavila jaskyňa z katarského obdobia, v ktorej sa našli kostry. „Ležali uložené do kruhu, s hlavami v prostriedku a s nohami na obvode, podobne špálam na kolese.“ Tí, čo študovali staroveké rituály, rozpoznali v tomto rozložení smrti veľmi starý rituál, ktorého zmyslom bolo vyslobodenie Duše. Zjednotená sila skupiny mala umožniť Duši preklenúť bezprostredné okolie sveta a dodať jej schopnosť pohnúť sa do vyšších sfér.

Logickým dôsledkom katarskej filozofie je, že život je v podstate zlý a je prostriedkom na vyslobodzovanie z okov, z ktorých Duša, pokiaľ ostane nevedomelou, ináč nevyjde. Ježiš Kristus, ktorý je symbolom Poznania, prišiel učiť človeka ako sa vyslobodiť z okov tohto sveta a ako sa dostať do kráľovstva blaženosti. Niektorí dokonca tvrdili, že Ježiš nemal pozemskú existenciu, že prišiel medzi ľudí len so svojím duchovným telom. Zázraky o ktorých sa hovorí v Novom Testamente mali symbolický charakter a udiali sa na duchovnej hladine. Slepí boli vyliečení len zo svojej duchovnej slepoty, pretože ich oslepovali ich vlastné hriechy.

Samovražda podrezaním si žíl tak, ako to robievali starí Rimania, bola pre Katarov prípustná len vtedy, ak človek predtým dosiahol dokonalý pokoj na Duši a úplnú nezaujatosť. Bol to prostriedok úniku pred ináč bolestivou smrťou. Za iných okolností bola samovražda zakázaná. Inkvizitní kati často našli katarských kandidátov vo svojich celách v bezduchom stave, zatiaľ čo ich biele tváre odzrkadľovali vnútorné svetlo a blaženosť, ku ktorej putovali.

Občasné upaľovanie katarských heretikov sa udialo už v priebehu jedenásteho a dvanásteho storočia, avšak opatrenia tohto druhu nemali účinok na samotné hnutie. V roku 1179 pápež Alexander III vyhlásil anatému proti Katarom (zakázal katarstvo), a poslal pápežských legátov, aby nariadili šľachticom Languedocu, aby títo zaviedli silné disciplinárne opatrenia. Správa, ktorú legáti priniesli naspäť mu hlásila, že mor sa už rozšíril príďaleko na to, aby sa s ním dalo konať navrhovaným spôsobom. Keď sa Inocent III dostal na pápežskú stolicu, rozhodol sa ukončiť tento škandalózný odpor voči jeho moci. Najprv sa však pokúsil použiť nenásilné presvedčovacie prostriedky. V roku 1203 zahájil kazateľskú kampaň, ktorej účelom bolo obrátiť všetkých zblúdencov na správnu cestu. Vo významnejších mestách Languedocu sa zariadila postupnosť verejných debát. Vedúci heretici sa mali v otvorených debatách stretnúť s pápežovými legátmi a každá strana mala predložiť a podrobne vysvetliť svoje učenie. To, že sa heretikom dovolilo hovoriť na rovnakej úrovni s predstaviteľmi oficiálnej cirkvi, bol obdivuhodný krok, pri ktorom pápež jasne vychádzal z presvedčenia, že katolícka dogma musí v konfrontácii zvíťaziť.

Legáti dorazili vo svojich skvelých háboch, so svojím sprievodom, a vyžadovali aby sa im dostalo takmer kráľovského prijatia; zatiaľ čo katarskí parféti sa dostavili so svojou zvyčajnou skromnosťou. Ľud miloval „dobrých ľudí“ a opovrhoval nadutými a povýšeneckými predstaviteľmi Ríma, ktorí nemali v debatách úspech.

V priebehu ďalšieho vývoja, dvaja španielski mnísi plní misionárskeho nadšenia, dorazili do Languedocu. Výbojnější z nich, Dominik de Guzmán, ktorý sa neskôr stal známym Svätým Dominikom, nepochválil legátov za ich pompéznosť a arogantnosť. Sám si zvolil asketický život. Keď ho dav z ulice vítal blatom a hrozil mu smrťou, Dominik im odpovedal: „Žiadam Vás aby ste ma nezabili jednou ranou, ale aby ste mi vytrhli končatiny, jednu za druhou, chcel by som byť iba trupom bez jedinej končatiny, s vylúpnutými očami, nasiaknutým vlastnou krvou, aby som si hodnovernejšie zaslúžil korunu martýra!“ Taká nebojácnosť si síce vyslúžila obdiv, aj úctu, ale napriek Dominikovmu odhodlaniu, k žiadnym významným konverziám nedošlo.

V tom čase býval v Toulouse, v rue du Taur, uctievaný starý muž menom Pierre Maurand. Nikétas býval jeho hosťom a on usporiadať večerné stretnutia, na ktorých sa prednášalo nové učenie. Prirovnali ho k Svätému Jánovi, pre jeho jasné, žiarivé oči. Bol šerifom a jedným z najbohatších mužov v Toulouse. Legáti ho predvolali pred zhromaždenie, vypočúvali ho, uznali ho vinným z herézy, a odsúdili ho na smrť. No Pierre nemal silu martýra. Báť sa smrti, ktorá je zvyčajne ťažšia pre starých bohatých mužov, a sľúbil, že sa vráti k rímskokatolíckej cirkvi. Podmienky boli ťažké. Mal kráčať bosý od väzenia ku kostolu Svätého Sernina, s biskupom z Toulouse a s jedným z jeho legátov po každej strane, a títo ho počas celej cesty nemilosrdne bili palicami. V kostole na kolenách žiadal o odpustenie, vzdal sa svojho učenia, a vypočul si rozsudok, ktorý bol, že sa mu domy majú zbúrať a majetok zhabať. Ďalej sa mal vybrať do Svätej Zeme a venovať sa počas obdobia troch rokov o blaho chudobných v Jeruzaleme. Avšak navyše, pred svojím odchodom, a aby neostalo jediného obyvateľa Toulouse, čo by nevedel, že sa vzdal svojho učenia, uvalili na neho povinnosť po štyridsať dní navštevovať každý kostol v Toulouse, zatiaľ čo mal sám seba neprestajne bičovať.

Pierre Maurand, ktorý mal v tom čase osemdesiat rokov, sa bičoval a blúdil ulicami vyzlečený, po štyridsať dní tak, ako bolo nariadené. Potom odišiel z Toulouse, a cez more dorazil na Východ. Navštívil arabské krajiny, kde debatoval o mystických záležitostiach s perzským sufim Faridom Uddinom. Pobudol nejaký čas v Tripolise, kde študoval Majmonidskú filozofiu, strávil tri roky v Jeruzaleme, a vrátil sa do Toulouse, kde jeho priatelia už nečakali, že ho ešte kedy uvidia. Jeho kariéra nebola však ešte na konci. Práve naopak, bola ledva na začiatku. Tak, ako to býva zvykom medzi tvrdohlavými mužmi z Toulouse, Pierre začal opäť kázať v tajnosti, a na päť nasledovných trojročných období si ho jeho spoluobčania zvolili za svojho predstaviteľa. Ctili si ho za jeho národovecký postoj

voči cudziemu pápežovi.

Ľudia si natoľko zvykli na myšlienku, že smrť si ho nevezme, že sa ešte dlho podávali príbehy o tom, ako sa vraj uchýlil do miestnych lesov. Aj o jeden a pol storočia neskôr, obyvatelia okolitých osád verili, že videli Pierre Mauranda na obchádzke prezerať si silu mestských hradieb. Opieral sa o palicu, no s postavou vyrovnanou, ako vždy.

Juh sa zhrozil nad odsúdením Pierre Mauranda. Pápež, ktorý si dovoľil položiť ruku na tohto ušľachtilého starého muža musí byť pápežom Satanovým. Popularita katarstva vzrástla; národ opúšťal katolícku cirkev. Tajne sa zrodila nová cirkev, bez budov, bez hodností, bez veľkých symbolov. Hlas španiela Dominika na verejných námestiach dopadal na hluché uši.

Vyžadovalo sa viac drastických opatrení. Pápež poslal svojho legáta Petra z Castelnau napomenúť grófa Raymonda z Toulouse zato, že poskytoval ochranu a podporu heretikom. Gróf nekonal náležite podľa pokynov, a bol exkomunikovaný. Potom, takmer určite bez grófovho súhlasu, jeden z jeho prívržencov rozničil iskrú, ktorá začala požiar. V roku 1208, zatiaľ čo prechádzal cez Rýn na ceste späť do Talianska, Petra z Castelnau zavraždili. Zločin spáchali pravdepodobne proticirkevní rebelanti bez spojenia ku Katarom. Rímu to však poskytlo zámienku, ktorú hľadal, aby mohol obviniť Katarov. Pápež Inocent III okamžite nariadil krížovú výpravu. Občasné prenasledovanie heretikov sa konalo už v priebehu celého predchádzajúceho storočia, no teraz cirkev zmobilizovala svoje sily naplno. Herézu bolo treba vyhubiť raz a navždy.

21. júla 1209, armáda asi tridsať tisíc žoldnierov s pešákmi doľahla na Languedoc v severovýchodnom predhorí Pyrenej na juhu Francúzska. Počas vojny, ktorá nasledovala, bola celá krajina vyplienená, úroda zničená, mestá zrovnané so zemou, a národ zmasakrovaný. Holokaust Katarov sa udial tak hrôzostrašným spôsobom a v takom obrovskom rozmere, že sa dá označiť ako prvý prípad genocídy v dejinách Európy. Napríklad, len v

meste Béziers prinajmenšom pätnásť tisíc mužov, žien a detí bolo hromadne mečmi rozsekaných na kusy, mnohí z nich vovnútri kostolov, zatiaľ čo tam hľadali útočisko. Keď sa jeden z veliteľov pýtal vodcu ako majú rozoznať heretikov od pravých veriacich, pápežov predstaviteľ im odpovedal: „Zabite ich všetkých, Boh si rozpozná svojich“. Symbolizovalo to fanatickú snaživosť a krvilačnosť, ktorá poháňala pomstu týchto ľudí voči spytovaniu moci Ríma. Ten istý pápežov predstaviteľ neskôr so zadosťučinením písal Inocentovi III, že „ani vek, ani pohlavie, ani postavenie neboli ušetrené“.

Akíkoľvek Katari, ktorým sa podarilo prežiť, sa rozptýlili do vzdialenejších lokalít, do kopcov, lesov a rázštepov Pyrenejí. No vie sa, že mnohí parféti naďalej voľne cestovali z miesta na miesto, aby potešovali a povzbudzovali svojich nasledovníkov. Napriek tomu, že tým ohrozovali vlastné životy, miestne obyvateľstvo im naďalej dodávalo potraviny a iné základné potreby. Z času na čas sa vyžadovalo, aby ľudia z miest, ktoré už kapitulovali, potvrdili svoju vernosť katolíckej viere. Tí, ktorí odmietli, boli upálení zaživa. Žiadne množstvo teroru však nepotlačilo silu katarského poznania tam, kde sa už raz dostalo, a de Montfort sa ani nesnažil získať podporu miestneho obyvateľstva.

Montségur tradične slúžil ako odľahlé útočisko duchovným pútnikom, no od roku 1233 sa stal srdcom pretrvávania katarstva, ako aj útočiskom posledných Katarov. Pôvod pevnosti nie je celkom jasný. Nebola postavená podľa žiadneho známeho plánu obrany. Nestrážila žiadne významné dopravné spojenia, ani nebola obklopená plodným územím. Podobala sa viac akejsi svätyni, ukrytej vo svojom prírodnom, ťažko prístupnom okolí. Vyskytli sa domnienky, že onoho času mohla byť keltským chrámom.

Staroveký manicheistický chrám zasvätený uctievaniu slnka, Montségur sa stal posvätným vrchom Katarov.

Bolo tam vyše štyridsať podzemných chodieb z jedenásteho a dvanásteho storočia. Všetky podzemné priestory boli vybavené kaplnkou v ktorej sa nachádzal akýsi oltár, a boli organizované tak, že sa zbiehajú k jednému bodu. Boli to svätyně v ktorých Katari pred obdobím svojho prenasledovania vykonávali svoje zasväcovacie ceremónie. Montségur sa stal poslednou baštou katarského hnutia.

V roku 1242, sa dobyvateľské armády v spolupráci s cirkvou rozhodli zaútočiť na Montségur. Do apríla roku 1243, obrovská armáda desať tisíc vojakov obklúčila vrch.

Jej velitelia očakávali, že pomocou nadpočetnej sily sa im podarí vyhladovať obyvateľov Montséguru. No napriek presile čo do počtu, sa im nepodarilo uzavrieť okruh. Mnohí z vojakov pochádzali z oblasti a sympatizovali s Katarmi. Iní boli jednoducho nespoľahliví. Výsledkom však bolo, že nebolo ťažko prešmyknúť sa bez povšimnutia cez rady obliehajúcich strážcov. Vyskytli sa medzery, ktoré umožňovali prechod, a dodávky potravín a iných základných potrieb si našli cestu do pevnosti.

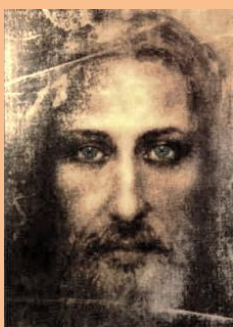
V januári roku 1244, takmer tri mesiace pred pádom pevnosti, dvaja parféti unikli. Podľa spoľahlivých zdrojov, vyniesli z pevnosti väčšinu materiálneho bohatstva Katarov - hromadu zlata, striebra a mince, ktoré najprv preniesli do vystuženej horskej jaskyne a odtiaľ na zvolenú pevnosť. Zatým poklad zmizol a nikto o ňom odvtedy nepočul. (Dodatok prekladateľa: Neskôr sa poklad Templárov podobne vyšmykol. Spojenie Templárov s Katarmi sa nedá poprieť, a Templári sa mohli stať strážcami pokladu Katarov rovnako, ako sa stali strážcami Grálu.)

Prvého marca Montségur konečne kapituloval. Dovtedy sa počet obyvateľov citadely znížil len asi na 400, z toho asi 150 až 180 bolo parféto, ostatní bola posádka pozostávajúca z rytierov, ich sprievodu, žoldnierov, a ich rodín. Ponúkli sa im prekvapujúco zhovievavé podmienky. Žoldnieri mali dostať plné odpustenie všetkých svojich predchádzajúcich „zločinov“. Bolo im sľúbené povolenie opustiť pevnosť s ich zbraňami, osobným vlastníctvom, a s akýmkoľvek darmi, včítane s peniazmi, ktoré by dostali od svojich zamestnávateľov.

Voči parfétoom sa tiež preukázala neočakávaná veľkorysosť. (Dodatok prekladateľa: Viac na túto tému v „Návrate Katarov“ na http://www.dhaxem.com/data/handt_sl/Navrat_Katarov.pdf) Pod podmienkou, že sa vzdajú svojich heretických presvedčení a priznajú svoje „hriechy“ inkvizícii, pustili by ich na slobodu iba s ľahkým pokáním. No parféti aj takéto podmienky odmietli prijať.

Pokiaľ sa vie, ani jeden z parfétoov sa nevzdal svojho poznania. Práve naopak, všetci si zvolili martýrstvo. Navyše, aspoň dvadsať iných obyvateľov pevnosti, šesť žien a asi pätnásť mužov, sa rozhodlo prijať konsolamentum, čím sa stali parféti, a tak si zvolili istú smrť.

Pätnásteho marca prímerie vypršalo. V skorých ranných hodinách obliehajúce vojsko hnalo viac ako dvesto parfétoov dolu vrchom. Nik neoľutoval a nik sa nevzdal svojho učenia. Nebolo času pripraviť koly ku ktorým priviazať každého jednotlivca na upálenie. Dovedli ich k obkľúčenej hromade dreva v údolí a tam ich hromadne upálili.

Listiny inkvizície potvrdzujú, že v noci pred kapituláciou Montséguru, sa štyria Katari (Aican, Poitevin, Hugh, a Alfaro) spustili po povrazoch zo strmej strany kopca a podarilo sa im uniknúť do okolitých lesov s posvätným pokladom. Tradične sa podáva, že keď bol Grál zachránený, oheň sa objavil na susednom vrchu Biaorta, čo bolo signálom Katarom, že budú môcť odpočívať v pokoji.

Väčšina čistých zahynula v ohni. Podľa legiend, keď sa Esclarmonde z Foix dozvedela, že Grál bol v bezpečí, vyšla hore na vrch Tabor, premenila sa na bielu holubicu a odletela smerom ku kopcom Ázie.

Lahko editované, z Critique Magazine, Fall/Winter, 1986

Preklad z anglického originálu, Corascendea

Doslov: Prvá Božská Duša, teda „Otec“ v kresťanstve sa postaral o to, aby Pravda, ktorej symbolom je rovnoramenný katarský kríž, zvíťazila práve v čase, kedy ľudstvo ukončilo svoju prvú etapu vývoja, 21.12 2012. Mani, ktorý bol skoršou inkarnáciou Prvej Božskej Duše, predložil ľudstvu Kristovo učenie v jeho pravej podobe. V stredoveku „Otec“ inkarnoal ako Bertrand Marty, ktorý do roku 1242 na Montségure dovedol pravé Kristovo učenie k plnému pochopeniu Božieho Poriadku. Toto poznanie je tým presláveným tajomstvom, ktorého odhalenie desí pápežov, úlomky ktorého sa Vatikán snaží pochovať vo svojich tajných archívoch. Od stredoveku až do moderných čias milióny ľudí bolo zavraždených, aby sa udržala svetská moc cirkvi, za cenu udržiavania ľudí v duchovnom temne. Takzvaná kresťanská cirkev dokázala nielen že nepozná, ale hlavne, že ani neverí v Boha.

Ja som bola jedným z oddaných Katarov Montséguru. Príbeh osoby ktorou som bola, bol nedávno objavený a uverejnený, aj v slovenčine. V tejto, mojej poslednej inkarnácii, mi Prvá Božská Duša, ako môj vodca Lysseus, pripomenul a ak bolo treba nadiktoval, znenie Božieho Poriadku v modernej reči. Zatiaľ čo Vatikán stráži bájky, od roku 2006 je Pravda o Bohu, zatiaľ v najzákladnejšej podobe Božích Zákonov, prístupná svetu cez internet v podobe Testamentu Katarov http://www.dhaxem.com/documents/testament_katarov.pdf

Siaha hlúposť a pompéznosť Vatikánu až tak ďaleko, že skutočne veril, že potlačením niekoľkých zvitkov umlčia Boha? „Otec“ mi hovorí, že päť inkarnácií na Zemi má v súčasnosti schopnosť plne pochopiť a osvojiť si Boží Poriadok. To je päť novodobých apoštolov. Z toho dvaja sú spojení s novou vyvolenou zemou v srdci Európy.

Corascendea

www.dhaxem.com

